

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Maioli, Abbatis Clvniacensis, ex ea quæ est ab Odilone presbytero conscripta. Succesit hic Ademaro anno Domini 944. peruenitq[ue] vsque ad annum 993. numeraturq[ue] tertius eiusdem cœnobij ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

mittit. Foemina autem, vt audiuit ex quadam
 vella sua, multa diuini uis collata esse beneficia
 in locis, per quæ S. Gangulphi exanime cor-
 pus fuisset deportatum, furore & amentia perci-
 pi dixit: Perindè efficit virtutes & signa corpus
 Gangulphi, atque anus meus. Dixit illa, & nefari-
 am impuri oris vocem, mox obscœnus quidã
 ani crepitus consecutus est. Erat autem dies Ve-
 neris, quem Christiani sextam dicunt feriam quo-
 tid accidit, semperque deinceps quodã vixit, quot
 illo die verba protulit, totidem à parte corporis
 posteriori scedos reddidit sonos, inãudito quo-
 dam diuine animaduersionis exemplo. Cuius rei
 tam celebris fama, toto regno diffusa est, vt is,
 quem diximus, rex Pipinus illac iter faciens, ali-
 quos miserit percunctatum, nũm hæc ita se ha-
 berent. Illi autem ad regem & proceres, quæ au-
 ditione & oculis compererant, bona fide retule-
 runt.

Item in ad-
 alteram v-
 zorem.

VITA S. MAIOLI, ABBATIS CLV-
 niacensis, ex ea qua est ab Odilone presbytero
 conscripta. Successit hic Ademaro anno Domini
 944. peruenitq; vsque ad annum 993. numerat-
 usq; tertius eiusdem cœnobij Abbas.

C. Baro. in
 not martyf.
 Roman.

Beatissimus Maiolus præclaro stemmate ör-
 eus, & à nobilibus parentibus ab ipsa in
 fantia peruigili cura nobiliter educatus,
 postquam nutu & prouidentia Dei totum adole-
 scentie tēpus sine vlllo castitatis dispendio trans-
 egisset, iuuenili accedente ætate Lugdunum pro-
 sectus est, vt altiora & præstantiora quæq; in di-
 uinis libaret. Erat ibi vir quidam Antonius no-
 mine, sapientiæ & eruditionis laude comprimis
 celebris, cui se in disciplinam tradidit, vt postea
 magni

ii. Maij.

Lugdunum
 studij causa
 proficiscit-
 ur.

Tt 2

magni

magni illius Antonij eremitæ & Christi discipuli exempla longè acrius, quàm huius Antonij Philosophi sectaretur. Posteaquam verò animum humanarum diuinarumque rerum cognitione egregiè imbuisset, Lugduno ad Maricensem ciuitatem à proceribus patriæ, nempe cognatis & amicis reuocatus est; apud quos cum aliquamdiu non sine admirabili virtutis splendore versatus fuisset, episcopus loci illius, quem tantus virtutum splendor latere non poterat, eî ecclesiæ suæ archidiaconum constituit: quod ille ministerium, imperante episcopo, sola obedientiæ virtute suscepit.

Fit Archidiaconus.

Ea autem ciuitas habet vicinum monasterium, multis spiritualibus studijs decentissimo ornatum, cuius præfectus & fratres crebrò eum ad se inuitabant, eiusque colloquio & spiritali conuersatione vehementer delectabantur; proprius vnicè eum sibi fratrem adsciscere cuperet, quem postea etiam patrem habere mererentur. Eius quidem cum omnis ille Domini grex amantissimus esset, tum verò Hillebrandus quidam senior ad eò eius amore ardebat, vt nullum non moueret lapidem, quò tanto thesauro qui in eum peccatis latitabat, cœnobium aliquando potiri possit. Interea post dulcissima colloquia, & munificentissimæ charitatis officia & obsequia gratia Dei in eius animo seculi contemptum pariter cœpit. Quid multa? Posito ecclesiasticæ dignitatis officio, spreto mundanæ nobilitatis fastidio & amicorum consortio, totum se cœlesti ministerio subdidit. Nec enim multò post ad monasterium veniens, ad exequenda monasticæ viti instituta, mira animi promptitudine & alacritate, non

Fit Religiosus.

non solum Abbati sed etiam fratribus sese
 obiecit: tantaque inter eos virtute ac sanctitate
 versatus est, ut facile in quouis pietatis humili-
 tatisque studio primas sibi vendicaret.

Sexto autem conversionis suae anno, cum beatus
 Adamarus Abbas, cuius monitis & iussis tota
 animi intencione parebat Maiolus, non solum
 viribus destitutus, sed etiam luminibus orbatus
 esset, communibus fratrum omnium votis, in
 Abbatem electus est; cui electioni inuitus plane
 & interdicto adactus tandem acquieuit. Igitur
 cum tanti coenobij tantarumque & spiritualium
 & temporalium rerum curam subterfugere non
 posset, non minus prudenter quam strenue rem
 aggressus est. Erat vir omnium membrorum con-
 uenienti dispositione decentissime comptus: sed
 virtutum omnium ornatus, qui ex vultu oculis-
 que, atque totius denique corporis habitu cla-
 rissime elucebat, animum plane diuinum cuius
 exhibebat. Quantoperè autem vir sanctus Deo
 placuerit, docere possunt signa & miracula, quae
 eius meritis Dominus effecit, quando ut multo-
 rum fidelium fidissima affirmat relatio, multis
 diuersis affecti morbis, plerique etiam quorum
 iam desperata erat vita, ab eo visitati, per gratiam
 Dei pristinae sunt incolumitati restituti; complu-
 res oculorum deterfa caligine, lumen recupera-
 runt; non pauci multifarijs vexati febribus, eius
 precibus sunt liberati; multi, ut ferunt, serpen-
 tum, luporum, canum morsibus infestati, damo-
 num quoque ludibrijs exagitati, Dominicae Cru-
 cis signo eius dextera impresso, salutis remedia
 perceperunt. Multi in periculis fluminum, icti-
 bus fulminum, alijsque incommodis, eius ora-
 tionibus sunt seruati. Etsi autem non excitauit

Fit Abbas.

Virtutes &
 miracula
 eius.

Tt 3 corpore

corpore mortuos, alia certè potiora præstantioraque per eum Dominus miracula edidit. Quod si verò anima plus est quam corpus, multo excellentius est animas semper victuras à peccati morte excitasse, quàm extincta corpora, ad vitæ huius pericula & ærumnas reuocasse. Porro eorum quos ab animæ horrenda morte, & immani vitiorum voragine ad vitam reduxit, suisque exemplis in vitæ vias perduxit, tantus est numerus, vt soli D E O cognitus sit. His ergò atque id genus alijs claris virtutibus, D E O & hominibus charus extitit. Principes viri & reges potentissimi summa eum veneratione atque honore colebant, pectusque eius diuino spiritu plenum, humillimè exornabatur. Hugo Gallorum Rex qui illi deferebat plurimum, eum in vltima senectute ad se vocabat, vt sancti Dionysij monasterium eius consilio & ope rectius posset constitui: cumque regie voluntati lætus obsecundans Syluina cum peruenisset, plenus dierum & sanctitatis, ex hac vita migravit quinto Idus Maij. sexta feria illucescente post sacratissimam solennitatem, qua Christus in cælum ascendit, & fidei seruo suo Maiolo post se scandendi viam ostendit. Quod vbi comperit Hugo Rex, sua præsentia & regis muneribus eius exequias cohonestauit & tumulum, vbi præstante Domino multa facta sunt & sunt miracula, permultisque plurima & præstita sunt, & præstantur beneficia, quæ præ nimia & multitudine & magnitudine commemorari non possunt.

Innumeros
conuertit ad
Christum.

Hugo rex
Gallorum.

Beati viri
obitus.

Multa ad eius
sepulchrum facta
miracula.